

Безброй, стотици хиляди плъхове тичаха по всички посоки и заличаваха всичко подир себе си. Изпълниха двора, градината, навлязоха в къщите, закриха слънцето, изчезна ясната небесна синева. Самодржецът отстъпваше назад, изтръпнал в ужас и погнуса, дордето имаше на какво да задържи крака си. След това се обърна, зад него бучеше, буйна и сърдита, великата бяла река. А тъмната напаст приближаваше към него с бързина на стрела гавелота...

Иоан Асен се сепна, дигна глава. Свещите догаряха пред него. От отворения прозорец нахлуваше свеж утринен вятър. Небето бе тъмно като старо сребро, пресечено по средата от виолетовата ивица на планината. Той потрепера. Стана.

- Задремал съм... - си помисли.

И изведнъж с чудна яснота сънят изникна в паметта му. Той ясно бе чул думите на свети Сава: Нека тялото ми отиде в покой на родна земя. Това е волята ми...

Какъв знак бе този? Нима можеше да не го послуша? Той погледна отново папските писма. Кога щеше да пристигне епископът на Перуджия, за да влязат в по-точни преговори?

Щом изгря слънцето, царят закуси набързо и прати да известят на патриарха и съветниците му, че желае да им говори. Патриархът отговори, че имал намерение и без това рано да посети царство му, понеже пристигнали гончи от Драч, изпратени от българския войвода, който препрещаше новите писма <sup>на</sup> Григорий IX до царя, заедно с писмото, което получил тамошният архиепископ.

Синклитът се събра веднага.

Най-напред самодржецът извести, че е решил да отпусне на крал Владислав мощите, които той горещо желаше да пренесе в родна Сърбия, в нарочно построения от краля манастир Милешево в Приполя. Разправи съня си, обясни, че смята това напомняне като указание за волята на светителя и наредителото да бъде извадено от гробницата, приготвено за път и помазано с разни и много благоу-